

„Kada istovremeno osjećate strah i žaljenje, ovo je motivacija koja vas gura naprijed. Vidjeti sva ta lica i sve te ruke kako istovremeno pomažu u istom cilju naprosto je neprocjenjivo.“

Razgovarali smo s učiteljicom naše škole Petrom Oreški Dermišek o volontiranju u Petrinji povodom potresa. Ispričala nam je kako je izgledao dan volontiraja i što bi savjetovala ljudima koji se žele okušati u volontiranju.

Recite nam nešto o sebi.

Zovem se Petra i učiteljica sam u Osnovnoj školi Iver. Živim u Ivanić-Gradu, imam dva psa i muža. Volim provoditi vrijeme u prirodi i vrtu, a posebno uživam osmišljavajući zadatke za svoje učenike. Opuštam se uz svoje društvo i obitelj.

Gdje ste bili u trenutku potresa i kakva je bila Vaša reakcija?

U trenutku potresa bila sam kod poznanika u njihovoj kući. Iako sam se prepala, bilo mi je najvažnije da djeca poznanika što prije izađu iz kuće. Osjećaj nije bio ugodan, a pratio ga je i strah.

Saznali smo da ste volontirali. Kako ste se na to odlučili?

Na poticaj kume Mateje odlučila sam pomoći ljudima stradalima u potresu. Bila je dovoljna jedna poruka da se organiziramo i krenemo u akciju. To je najmanje što sam mogla u toj situaciji učiniti.

Jeste li volontirali samoinicijativno ili u nekoj organizaciji?

Volontirala sam samoinicijativno u župi Preobraženja Gospodnjeg u Petrinji. Pomagali smo sortirati robu i pripremati pakete. Dostavljala sam i pakete građanima Siska i okolice.

Kada ste počeli volontirati? Možete li nam pobliže opisati svoje iskustvo?

Volontirati sam počela u subotu, 2. siječnja. U volontiranju mi se pridružila moja kuma i kum, a s nama je bilo i puno ljudi iz našega grada i okolice koji su prepoznali važnost pomaganja u ovakvim situacijama. Upoznali smo i nove ljude, među njima je bilo i onih koji su iz Petrinje i okolice. Bilo je istovremeno i zanimljivo i tužno slušati njihova svjedočanstva.

Je li vas bilo strah? Kako je Vaša obitelj reagirala na odluku da se u to upustite s obzirom da ste čitavo vrijeme bili izloženi opasnosti?

Određeni strah je postojao, no ispred svega toga bila je želja da nekome pomognemo. Osjećaj nije ugodan jer smo radili u podrumu i osjetili i najmanji trzaj, no to nije usporedivo s onim što su ljudi koji tamo žive proživjeli. O volontiranju u Petrinji javila sam svojoj obitelji tek nakon par sati jer nisam htjela da oni osjećaju dodatan strah zbog potencijalne opasnosti tamo.

S obzirom da je tlo i dalje podrhtavalo, jeste li u tom trenutku smirivali odrasle i djecu?

Oko nas nisu bila djeca, a odrasli su bili poprilično staloženi i smireni. Ljudi iz područja pogođenih potresom znali su kako se ponašati i više su upućivali nas kojima je to bilo nepoznato.

Možete li nam opisati kako ste se osjećali tijekom volontiranja?

Prije svega osjećala sam se korisno. Kada istovremeno osjećate strah i žaljenje, ovo je motivacija koja vas gura naprijed. Vidjeti sva ta lica i sve te ruke kako istovremeno pomažu u istom cilju je naprosto neprocjenjivo.

Koliko ste dana proveli kao volonterka? Jeste li imali smještaj? Opišite nam što ste radili.

Bila sam u župi Preobraženja Gospodnjeg u Petrinji. Najviše sam pomagala u takozvanom „ormaru“ gdje sam sortirala robu koja je pristigla po spolu i veličini. Najviše je bilo dječje robice koja je bila prekrasna. S ostalim volonterima pripremali smo i pakete za obitelji koje su došle po robu ili im se ona vozila. Pakiralo se po narudžbama u vrećice. Petrinja je od mog doma udaljena sat vremena tako da nisam koristila volonterski smještaj. Kuma i ja kao volonterke provele smo u Petrinji pet dana, a i nakon toga smo nastavile pomagati akcijama prikupljanja potrebnih stvari i financijskih sredstava.

Možete li procijeniti koliko je volontera bilo u isto vrijeme kada ste i Vi bili tamo?

Teško je dati procjenu o točnom broju jer je skladište jako veliko, no brojka je bila zaista velika. Puno ljudi se izmjenjivalo jer je dio njih sortirao robu, dok je dio istu razvozio dalje. U jednom danu kroz skladište je prošlo i preko 200 ljudi, po riječima organizatorice.

Kako ste se osjećali kada ste se vratili?

Osjećala sam se ispunjeno, sretno i zadovoljno jer sam barem malo pomogla onima kojima je to najpotrebnije.

Što biste poručili ljudima koji žele volontirati ili osobno pomoći?

Svaka je pomoć dobrodošla. Nismo svi jednaki i ne moramo jednako pomoći. Bitna je i najmanja namjera koja pridonosi tome da situacija bude barem malo bolja ili lakša. Najbolje je kontaktirati ljude koji su direktno upućeni u stanje i situaciju kako bi pomoć otišla na pravo mjesto i u prave ruke.

Pitanja sastavile: Nikolina Bošnjak i Ivana Jurić, učenice 7. b